

Hva om «horen» Vera Oredsson hadde kalt Israel Rosenfelt en hallik?

Av Bjørg Bugge

Formannen for Nordiska Rikspartiet i Sverige, Gøran Oredsson, og hans hustru, Vera, har deltatt i et debattprogram i svensk radio.

Det ble litt av et rabalder da Vera Oredsson forsøkte å moderere uttalelsene til en av deltakerne i panelet, som fortalte om de tyske konsentrasjonsleirer under siste verdenskrig.

Deltakeren, Israel Rosenfelt, spratt opp fra sin stol i studio, spyttet Vera i ansiktet, og for åpen mikrofon skrek han: «DU ER EN DOM HORE».

Etter programmet sa Israel Rosenfelt til de tilstedeværende, at han ikke husket hva han hadde sagt, – bare at Vera Oredsson forsøkte å betegne fremstillingene fra konsentrasjonsleirene som overdrevne.

I et kommentar fra Gøran Oredsson heter det: «Og denne mann skal være et sannhetsvitne om hendelsene fra over 40 år tilbake».

Det samme vil jeg si.

Er det slike vitner nazjegerne bygger sine rapporter på, når de med staten Israels hjelp kidnapper eller krever utlevert mennesker som for årtider tilbake sto under Hitlers kommando?

I Norden er det idag straffbart å komme med noen som

helst kritikk av det jødiske folk, eller enkeltpersoner blant det. Derfor kan sikkert ikke Israel Rosenfelt kunne dømmes for å ha kalt den hederlige og skikkelige trebarnsmoren, Vera Oredsson, for «hore». Men hva om Vera Oredsson hadde kalt jøden Israel Rosenfelt for en hallik? Hva ville det ikke ha kommet ut av det i pressen og foran dommerbordet?

Jeg vet ikke hva som ble sagt under debatten i svensk radio før Israel Rosenfelt kom med sitt vulgære og injurerende utbrudd. Kanskje var det tallet på omkomne jøder under siste verdenskrig Vera Oredsson betvilte.

I tilfelle burde hun få lov til det, for stadig opereres det jo med nye, høyere tall.

Slik jeg ser det må således dødsfrene blant jødene ha vært atskillig høyere enn det samlede antall soldater som falt under kamp på slagmarken.

Gang på gang leser jeg om menn som kreves utlevert, eller blir stilt for retten, tiltalt for å ha myrdet 20 millioner, 30 millioner, 40 millioner jøder.

Kan det i det hele tatt være flere tilbake?

Ærlig talt:

Ville det ikke ha gjort meget større inntrykk hvis man hadde

holdt seg til tusener av jødeofre?

Folk kan likesom ikke ta inn «40 millioner».

Vårt sinnsområde har ikke kapasitet nok til det, like lite som heller ikke tyskerne hadde kapasitet nok til den masseutryddelse det her er snakk om.

Vi leser om det med samme interesse som når hundretusener dør under oversvømmelse i Kina.

Det er ikke av mangel på følelse.

Det ser vi når vi leser om all deltakelse ved flyulykker eller skredulykker som krever mindre antall liv. Dette forstår vi, dette kan passere for vårt følelsesliv.

Det var etter krigen, da stemningen etter hvert dabbet av, at disse grossisttall kom om jødeofre.

Med jevne, vel beregnede mellomrum kom de, som en slags psykologisk krigføring, så hatet ikke fikk legge seg.

Det er denne krigføring som fortsetter, men som ikke lenger er psykologisk klok.

Bjørg Bugge

P.S.

Blir jeg puttet i kasjotten for dette, har jeg pent, møblert hus til leie, for ordens folk med samme oppfatninger som meg.

D. S.

STIKKORDET

En av de verste uhyrligheter som skjedde under siste verdenskrig var avtalen mellom Roosevelt og Stalin om utlevering til Sovjet av alle Vlassov-soldatene og alle russere som ble påtruffet utenfor Sovjetunionens enemerker.

Det var soldater som av fedrelandskjærlighet meldte seg til kamp for et fritt Russland mot kommunistene. De ville befri sitt land fra den røde pest, – ikke for å hjelpe Tyskland, men for å bruke Tyskland mot de røde herrer i Kreml.

Roosevelt, som selv her i Norge er blitt forherliget og har fått sin svære stenstøtte i Oslo, har påført USA en blodskyld som aldri kan rettfærdiggjøres. Avtalen er en av årsakene til at Sovjets maktstilling er så stor som den er, og at Rest-Europa er nødt til å bruke svimlende summer til opprustning, og stadig lever i skyggen av krigsfaren.

I Readers Digest har Vladimir Petrov skrevet en gripende liten historie som han har kalt «Stikkordet». Av forfatteren, som i mange år var dosent i russisk ved Yale Universitetet, har FOLK OG LAND fått tillatelse til å gjengi den sanne, dramatiske historien, som er et typisk eksempel på hvordan Roosevelt avtale med den røde Stalin virket i praksis.

Boris Begitsjev, en sympatisk og intelligent russer som kunne engelsk, var i 1929 telegrafist på en radiostasjon rus-

serne hadde anlegt på Franz Josefs land, om lag 1100 kilometer forbi Nordpolen.

Livet var uhyre ensformig der oppe. Men en dag i oktober fanget Boris inn en fantastisk melding over radioen:

«Dette er fra den amerikanske Antarktiskespedisjonen . . . Gjennta Deres signaler Hvor er de? . . . Det vil si at De er i nærheten av Nordpolen. Vi kan gratulere hverandre, for dette er vel den lengste kortbølgeforbindelsen i historien. Jeg forsøker å få kontakt med Dem igjen. Jeg heter John Tenner. Hva heter De?»

Boris Begitsjev kunne nesten ikke tro at meldingen var kommet så langt borte fra, men senere på høsten utvekslet han to ganger korte hilsener med Tenner. 31 desember hørte han igjen amerikanerens signaler i eteren. De hilste på hverandre og hadde en lang prat.

Tenner fortalte Begitsjev at han bodde i San Francisco. Russeren begynte da å spørre ham ut om Jack London, som han kunne nesten utenat. – Tenner forklarte at han, i likhet med Jack London, var vokset opp på California-kysten, og at han også var glad i bøkene hans. Begitsjev sa at han skulle ha lyst til å komme til Amerika en gang, og Tenner inviterte ham til San Francisco.

John Tenner var tydeligvis litt av en spøkefugl. «Når du gir deg til kjenne, skal du bare si til meg: Er det sant at du har lest «Den røde pest» av Jock London elleve ganger?»

(Forts. side 7)

INDOKTRINERING

DANSK MISJONSBLAD VIL IKKE TIE

Sant og si må vi til Danmark for å finne et misjonsblad som tør hevde meninger, som såkalte kristelige blader her hjemme ikke tør trykke, i redsel for bl.a. vår mektige, indoktrinerende biskop Andreas Aarflot.

Det danske blad vi kan vise til, heter **DANSK EUROPA-MISSION**, som sendes gratis til også norske interesserte. (adresse; postboks 60, 2880 Bagsværd, Danmark).

Vi kan ikke unnlate å gjengi en artikkel fra et av de siste nummer av bladet, som i Norge ville ha resultert i bannstråler, press og redaktørens øyeblikkelige avskjed.

Artikkelen viser at også Danmark har sin Aarflot, hvilket presiserer det mot redaksjonen har når det gjelder å få frem sannhetens ord.

Bladet skriver:

Hvad er det, der bestemmer vore meninger? Hvorfor oplever vi i Danmark forskellige bølger af antisypati over for visse styre i verden? Hvorfor bliver hele verdensopinionen pludselig vendt imod Syd-Afrika og til andre tider imod Israel eller USA.

Er der ikke lande, som handler værre end de tre nævnte eksempler? Her kunne nævnes langt flere f.eks. Libyen med oberst Gadaffi, Iran med ayatollah Khomeni, Nordkorea og Sovjetunionen.

Hvorfor bliver der ikke store demonstrationer, grafitty, slagord på husmure og glødende fortaler for de mennesker, som er undertrykt under disse regimer. Indimellem nævnes undertrykkelsen i disse lande i aviserne og andre medier, som regel på en sand og nøgtern måde, men det fører aldrig til massedemonstrationer eller boikot.

Hvorfor? Er det fordi vi bliver manipulerede? Det mener Vladimir Bukowski, og det mener jeg også. Bukowski beviser i sin bog «Pacifister imod fred» (Doxa Forlaget), at bølgen af fredsbevægelser ledes direkte fra Kreml. Beviset er uomtvisteligt.

Nu gælder det Sydafrika! Her har Sovjetunionen også store interesser. Netop på et tidspunkt, hvor den sydafrikanske regering har taget de første spæde skridt mod afskaffelsen af apartheid-politikken, bliver hetzen imod Sydafrika optrappet, Sydafrika behersker søvejen syd om Afrika, og i landet findes vigtige mineraler, som ellers kun findes i USSR. Derfor vil det være et stort tab for Sovjet, (Forts. side 6)

1985 – et godt år for «Folk og Land»

Vår avis, «FOLK OG LAND», hadde også i 1985 et regnskapsmessig overskudd.

Dette til tross for frafall av abonnenter på grunn av dødsfall og høy alder.

Nye abonnenter er imidlertid kommet til, og opplaget har holdt seg stabilt.

Tilgangen på vennegaver var tilfredsstillende, og har i de første måneder av 1986 vist en gledelig økning.

Vennegaver er nødvendig for en størst mulig utbredelse av «FOLK OG LAND».

INO- BIBLIOTEKET

Forskningsbibliotek gir vanligvis ikke tillatelse til hjemlån av bøker.

INO-biblioteket har i noen tilfeller likevel gitt slik tillatelse, mot at bøkene leveres tilbake før avtalt lånetid går ut. Dessverre er det enkelte låntakere som ikke holder avtalen, noe som kan bli årsaken til at hjemlån fra INO-biblioteket stanses. Er du en av de låntakere som har dårlig samvittighet, og har INO-bøker hjemme? Send bøkene omgående til vårt bibliotek.

Bibliotekaren

Signe minnet over Bjørn Minde

Etter at jeg i begynnelsen av juli 1944 fikk det tunge budskap fra Finland, om den sørgelige medfart Skijegerbataljonen hadde fått ved Kaprolat, måtte jeg sette meg og skrive nekrolog over to av de omkring 140 norske frontkjempere som var meldt falt under slaget. Den ene var Fartein Kleppe, (bror til senere finansminister Per Kleppe) den andre var Bjørn Minde, – begge fra Bergen.

To unggutter som med liv og sjel hadde ofret seg for arbeidet i Nasjonal Samlings ungdomsfylking, før de meldte seg til innsats i Finland.

Mine følelser kan ikke beskrives, da jeg en dag i 1946 oppdaget Bjørn Minde i mottakelsesavdelingen i Espeland fangeleir, sammen med nyankomne fanger.

Smildende, men tydelig merket av sykdom, sto han der, utålmodig etter å komme ut i leirområdet til oss gamle NSUF-kamerater.

Da vi endelig fikk møte ham, ga han sin beretning om hvordan han etter det blodige slaget ved Kaprolat søkte å holde seg skjult for russerne, men ble oppdaget og tatt til fange.

I måneder ble han satt til et umenneskelig slavearbeide, hvoretter han sammen med rumenske fanger ble sendt til en leir i det sydlige Sovjet.

Da rumenerne skulle hjem, ble han ved en misforståelse tatt for å være rumener, og kom med disse til Bukarest. Her fikk han hjelp til flukt, og gikk på sine ben til Wien. På sin videre ferd til Hamburg ble han arrestert av den norske repatrieringskommisjon, men klarte igjen å rømme, og kom seg på egen hånd til Norge.

I Bergen byrett ble han dømt til 2 års tvangsarbeide, men ble løslatt tidligere på grunn av sykdom han hadde pådratt seg under fangenskapet hos russerne.

Sykdommen slapp aldri taket i ham, og 1. november 1985 døde han, – 60 år gammel.

Våre tanker, og vår medfølelse, går idag til Bjørns hustru, Sonja, som gjennom så mange år ga all sin kjærlighet til ham. Og til siste stund sto ved hans sykeseng.

En tapper kvinne mistet en tapper mann.

L.A.
5000 Bergen

Hjelpeorganisasjonen må skjerpe seg

Av Bjørg Bugge

Kanskje burde jeg ha henvendt meg direkte til HJELPEORGANISASJONEN FOR FRONTKJEMPERE OG FALNES EFTERLATTE, men da spørsmålene jeg vil stille interesserer mange, går jeg istedet til FOLK OG LAND's lespalste.

For omkring trede år siden sto bl.a. dette, i et opprop utsendt av organisasjonen:

«Men ennå er det noen som fremdeles lider under virkningene av siste krig og som samfunnet til dags dato ikke har rakt noen hjelpende hånd: Invalide og syke frontkjempere fra siste krig. Mange av dem har mistet en arm eller et ben, noen begge ben, andre har mistet et eller begge øyne, noen er blitt lamme, atter andre lider av tuberkulose. Flere av disse er helt eller delvis arbeidsuføre, noen vil aldri kunne arbeide mer i det hele tatt, og selv de best stillede blant dem har hatt og vil fortsatt få store utgifter til proteser og lægehjelp.

Ifølge gjeldende norske bestemmelser har denne gruppe av våre landsmenn ikke noe krav på hjelp. Krigspensjon er de utelukket fra ved uttrykkelig lovbestemmelse, men heller ikke støtte til anskaffelse av proteser og støtte til omskolering har de hittil kunnet få. Bortsett fra vanlig forsorgsunderstøttelse har heller ikke deres familier fått noen økonomisk hjelp.

Det skal ikke stor fantasi til for å tenke seg hvorledes invalide og syke frontkjempere har hatt det i årene etter krigen.

Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere vil så langt det står i dens makt søke å yte støtte og hjelp her. Arbeidsoppgavene er mange. Som det vil være kjent, har Den tyske Forbundsrepublikken gjennom Norges Røde Kors stillet et bestemt beløp til disposisjon til dekning av utgifter til proteser og kuropphold. For at denne hjelp skal nå frem til dem som mest trenger den, må alt tilgjengelig materiale tilrettelegges så godt som råd er. I samband hermed må det foretas en omfattende registrering. Dette arbeid er allerede tatt opp i samarbeid med Norges Røde Kors. Men oppgavene er langt fra uttømt, selv når

denne hjelp er kommet frem. Arbeidet med å skaffe de helt arbeidsuføre og deres familier samt enker og barn etter falne frontkjempere en permanent pengestøtte må også tas opp. Vi må også søke å skaffe de delvis arbeidsuføre muligheter for et passende arbeid, dette kan først skje gjennom omskolering.

Alle disse oppgaver vil en søke å løse ved henvendelse til tyske og norske myndigheter. Dessuten, og det er ikke det minst viktige, vil vi søkte å yte øyeblikkelig hjelp der dette er påkrevet. Det er særlig de som har vært arbeidsuføre på grunn av tuberkulose helt siden krigen, og deres familier vi tenker på i denne forbindelse.

For at vi skal kunne løse alle disse oppgavene på en hurtig, effektiv og betryggende måte, trenger vi imidlertid hjelp i form av økonomisk støtte . . . » o.s.v. (sitat slutt).

Hjelpeorganisasjonen har gjennom mange år vært lite flinke til å orientere oss om dets virke, – bl.a. om forbindelsen mellom den og samarbeidspartnerne Den tyske forbundsrepublikk og Norges Røde Kors.

Spesielt for oss som sto på den «gale siden» er sistnevnte institusjon svært belastet etter dens skammelige behandling av våre frontsostre, og det synes utrolig at noe samarbeide her kan være mulig.

Mange av oss er også interressert i fordelingen av de beløp som årlig kommer inn, og faktisk forundrer det at Hjelpeorganisasjonen ikke sender ut noen årsrapport, der også regnskapet er tatt med. Det burde ikke være vanskelig, når vi ser hvordan INO og FOLK OG LAND mestrer dette på en slik utmerket måte.

La meg for all del presisere at mitt innlegg ikke betyr noen mistenkeliggjørelse av Hjelpeorganisasjonen, men det er trist å konstatere at de eneste ganger vi hører fra den, er gjennom oppropene om hjelp.

Ja, selv disse er uteblitt de siste årene.

Det ville glede utrolig mange, hvis de ansvarlige bak hjelpeapparatet vårt vil svare.

Bjørg Bugge

APPELL

Mon i hvor mange år har vi ønsket, og ventet på at en eller flere norske menn eller kvinner skulle stå frem og si at de hadde tatt feil av, og nu angret sin holdning overfor Nasjonal Samling og Vidkun Quisling. Han som hadde en så stor tro på sitt folks åndelige kvalitet.

At nettopp en nordmann eller norsk kvinne var den hvis karakter lyste av godhet og klokskap. Nu i den ellefte time er det ennu ikke forsent.

Slutt å være redd for hverandre, «gode nordmenn». Sannheten frigjør mennesket.

Jeg vil sitere et av versene i Kai Normanns kjente dikt: «LAURBÆRKRAENSEN»:

Hva er det for en avgrunnsmakt som deler opp vårt folk i kjempende fraksjoner og gjør oss blant nasjoner til avgrunnshatets tolk?»

Men så slutter han diktet positivt med følgende appell, som rekker også idag:

«Vårt norske folk, som bygget gjennom strid. skal glemme nag og uvenskap og nidd. skal vende seg mot det som oss forener. den kjærlighet som binder bror til bror. Vi er ett folk og har den samme mor. Du er jo bror til mannen som du stener. Du er jo bror til ham som du slo ned, og aldrig blodets stemme gir deg fred før du har ytet ham rettferdighet. Å bygge landet, uten hat og splid, å frykte Gud – det er den nye tid, samlet å stå, trofast, i enighet.»

Vic.

ET STED Å BO

ØNSKER MANN I SELVSTENDIG NÆRING.

Bill.Mrk.: 1 ROM OG KJØKKEN

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktører:

KÅRE HAUGERUD KJELL B. SCHREINER
Ansv.

Forretningsfører:

HARALD KNUDTZEN SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.

Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

**«Unasjonal holdning»
i «Folk og Land»**

I nr. 9/10 hadde vi en lederartikkel, der vi kommenterte et innlegg, sendt oss av «Student i Oslo». («Mellom to stoler»)

Ut fra vår harde kritikk av kriminaliteten i Nasjonalt Folkeparti, hevdet studenten at vi gjorde felles sak med den pressen som har fordømt NS-folk gjennom 40 år.

I følgende nummer fulgte «Sogning» opp med meninger, der han støttet «Student i Oslo», («Stor skam») – og senere er det kommet mange leserbrev til redaksjonen, med vidt forskjellig syn. Flere av innleggene undrer oss, der de i innhold klandrer redaksjonen for en nærmest «unasjonal holdning», ved at den ikke stiller seg solidarisk med de nå dømte NF-medlemmer.

Forstå det, den som kan.

Er det meningen at vi, rent ut sagt, bare skal blunke med det ene øye og si Heil og Sæl, når ramp, som KALLER seg nasjonalister, herjer «jødegraver» på Vår Frelsers gravlund, men ta frem de store fordømmelsens ord når det gjelder kommunistpøbel som skjender «NS-graver» samme sted?

Vi må være klar over at nasjonalismens sannhet ikke kan bygges på vold og brutalitet, den må vokse frem i folket som er erkjennelse av de gode krefter som må samvirke. De må spire frem i hver eneste av oss.

Det nytter ikke å plante en vakker blomst i jorden, dersom det ikke er rot på den. Da visner den fort.

Hvis ikke ALLE VIL samles rundt rettferdsbudet, så må jo noe gå galt i samfunnsmaskineriet, og hva verre er; i oss selv.

Det kunne kanskje være på sin plass at hver og en av oss tenkte litt over disse ting – at det ikke bare gjelder (hver på sin måte) å ville redde landet, men at det er fullt så viktig å redde folket.

TIL LAGS ÅT ALLE . . .

Det er ikke greit å gjøre alle mennesker til lags.

I særdeleshet lar det seg ikke gjøre i en avis som «FOLK OG LAND». Den forsøker da heller aldri på det.

En artikkel kan interessere den ene, glede den annen og kanskje støte den tredje. Men ethvert jevnt forstandig menneske vil være klar over at leserne ikke kan reagere ens overfor avisens innhold.

Den ene kan rose oss med et par hyggelige ord om en spesiell artikkel, hvor en annen kommer med en rystende trussel om oppsigelse av sitt abonnement.

**INSTITUTT FOR
NORSK OKKUPA-
SJONSHISTORIE
ER IGANG MED
SITT ALLER
STØRSTE
PROSJEKT**

Det vil glede svært mange, at Institutt For Norsk Okkupasjonshistorie (INO) er godt igang med et minneskrift for Vidkun Quisling, som vil bli utgitt i forbindelse med 100-årsdagen for hans fødsel i 1987. Boken vil få praktutstyr.

I skriftet vil man bl. a. finne Vidkun Quisling's forsvarstale for lagmannsrett.

Utgivelsen blir et stort løft.

AVERTER I

FOLK og LAND**Å falle millom to stoler**

Les Folk og Lands kommentar til denne overskrift i *De har noget ivente*. Tidens desember-nummeret. Og det er litt av en utblåsing. Og et spørsmål melder seg hos en: Kva slags Nasjonalister er det som sitter i redaksjonen? Er det bare dette mål red. har sett seg – å få en slags undskyldning for landsvikoppgjøret – og så bli gode Demokrater.

Ja det viser seg etterkvart at der er berre 2 stolar, og millom deim er der ingen ting. Kva har skjedd og kva skjer etter krigen? Et moralsk forfall uten like. Opløsning og forslumming på alle kanter. Stadig til det verre – Kva skal stanse det? De har bl.a. fått Aids – de går fredsmars. Blir det fred? Når menneskene går ut på å vere de største lasaroner? Er det denne Grusomheter – mens de med Abort avliver 50 mill. pr. år på verdensbasis. Ve verden for forførelser, heter det i skriften – forførelser skal komme, men

ve dem som de kommer fra. løgn og løgnere fører bare nedover, og dens motstandere er sanheten og dens menn. Skriften taler om å vere salt i tale og gjerning. Saltet svir og får motstand. I forfallstider serlig fra de skriftlærde. Det skulde kanskje red. i F. og L. ha i minnet. Avisen ber om lesernes mening om å falle millom stoler, og eg må si som min mening at avisen er nokså saltløs, og får av den årsak fred og ro. Det går vist ikkje op for red. at der er bare 2 stolar, og millom dem er der ingen ting. Det vil tiden etterkvart klarere visse.

Ja lat oss høre kva slags *anskuelse red. bygger på*. Red. tar avstand både fra venstre og fra høgre. *Mest fra høgre* – og da får den nok fred. Kommet på feil stol, eller i det minste fallt millom stolene. Kjenner red. Tidens Tegn? A. Vattekar 5930 Vadheim

der ingen ting. Det vil tiden etterkvart klarere visse.

Ja lat oss høre kva slags *anskuelse red. bygger på*.

Red. tar avstand både fra venstre og fra høgre. *Mest fra høgre* – og da får den nok fred. Kommet på feil stol, eller i det minste fallt millom stolene. Kjenner red. Tidens Tegn?

A. Vattekar
5930 Vadheim

STOR SKAM

Leserbrevet i nr. 1. 1986 vil også jeg besvare. Her presterer «SOGNING» å gi FOLK OG LAND skylda for Nasjonalt Folkepartis kriminelle utvikling, og sier også at avisa faktisk hadde «satt seg som mål å kjøpe seg til anerkjennelse hos rettssvikterne ved å selge en flokk umodne gutter for 30 sølvpenge». «SOGNING» kan neppe være noen flittig leser av avisa vår.

FOLK OG LAND som år etter år har gjort alt for å overbevise partiets ledere og medlemmer om den katastrofe som måtte komme, – og som kom. Den kriminelle utvikling ble senest tatt opp i en lederartikkel i nr. 6. 1986, der spørsmålet ble reist om det ikke var samfunnet selv som hadde skylda for at de «umodne gutter» var kommet ut i lykkja. I lederartikkelen het det bl.a.

«Kan det ikke være samfunnets egen skyld, der skolen, kirken, kringkastning, pressen og hjemmene gjennom over 40 år har fortalt og skrytt av hvordan man under okkupasjonen ga en god dag i moralske begreper, i lover og bestemmelser? Om hvordan man drepte politiske motstandere på åpen gate, sprengte private og offentlige eiendommer og foretok bankran for å skaffe midler til den illegale virksomhet.»

Lederartikkelen slo også fast at ingen av de berørte, som har vært oppe i Lagmannsretten, har hatt bakgrunn i *Nasjonal Samling*. Tvert om var en av dem et medlem av hjemmefronten under okkupasjonen. I samme nummer var forøvrig Trygve Engen (som ikke alltid deler FOLK OG LANDS oppfatninger) inne på noe av hva som sto i lederartikkelen.

Han skrev bl.a.:

«Men gutar som driv og leikar heimefront, er neppe nasjonale sosialistar, og slett ikkje «arvtakarar» etter Nasjonal Samling.»

Kan noen virkelig mene at slik ungdom skal inn i INO eller i våre kameratklubber? Ungdommer som slett ikke har den ringeste interesse for vårt arbeide, og, – som det kom frem i Lagmannsretten, heller ikke ønsket å gjøre Nasjonalt Folkeparti om til et seriøst parti.

Istedet herjet de hellige gravsteder med tilsvining, og signerte gravstøttene «Den norske legion», hvorfor vandalene burde føle seg lykkelige over at politiet fikk fatt i dem, før frontkjemperne.

Hva jeg nå har skrevet betyr ikke at det bare var kjeltringer i Nasjonalt Folkeparti.

Selv kjenner jeg prektige mennesker, som var medlemmer, og som helt til det siste søkte å snu den kriminelle utvikling.

Dessverre forgeses. Disse mennesker har sin naturlige plass i INO og i våre kameratklubber.

Det skulle bare mangle.

Ingen av delene gjør noe inntrykk på oss, fordi vi vet vedkommendes syn på artikkelen er preget ut fra hans/hennes egne interesser, som er knyttet til den.

Heller ikke redaksjonen deler alltid det samme syn på innhold i artikler og innlegg som sendes oss, men skal vi kunne forsvare vår oppgave som en fri, uavhengig og uredd avis, gir vi selvfølgelig plass også for avvikende meninger.

En avis som ikke forarger eller gleder sine lesere, må det sannelig være noe galt med.

Derfor: Enig eller uenig med oss, abonner på «FOLK OG LAND».

Oslo 5
DIXI

OLOF PALME VILLE IKKE FRED

Vi er ikke alltid «på linje» med bladet FREMSKRITT, hva vi også har gitt uttrykk for i avisen vår.

Retts skal være rett, – det kan også komme gullkorn derfra. Som f.eks. denne lederartikkel av redaktør Jan Simonsen, som vi fant i FREMSKRITT nr. 9-86.:

Mordet på Olof Palme er selvsagt en tragedie. Først og fremst for hans familie, – men også for de nordiske demokratiene. Det er et hardt slag å måtte konstatere at terroren sprer seg også til våre land. At det politiske klimaet har vært slik at politikere kan ferdes trygt på gaten blant sine velgere uten å risikere liv og helse, og at politikere med sterkt avvikende synspunkt kan være personlige venner, har hittil vært en styrke for vårt demokrati. Nå er åpenheten i vårt politiske system satt i fare.

Men selv om Olof Palmes

død er en tragedie, er det ingen grunn til den glorifisering politikeren Palme har vært gjenstand for de siste dagene. Det er ingen saklig grunn for å ha et annet syn på politikeren Olof Palme i dag enn mens han var i live, og utførte sine misgjerninger.

Etter Palmes død har Nicaraguas marxistiske diktator innført landesorg. Det samme har det brutale marxistregimet i Nord-Vietnam. Det forteller det meste om Olof Palme som politiker. Han er den politikeren som fremfor noe annet er kjent for å ha trampet på det

amerikanske flagget, selve symbolet på våre vestlige frihetsidealer. Sammen med den nord-vietnamesiske ambassadøren i Sverige gikk han som svensk undervisningsminister i demonstrasjonstog mot USA, – på et tidspunkt da Nord-Vietnam var i full gang med sin aggresjon mot sin sydlige nabostat. USA's bombing av militære og strategiske mål i Hanoi sammenliknet Palme med nazisters jødeutryddelser i konsentrasjonsleiren Treblinka. Slik markerte Olof Palme seg som en internasjonal politiker.

Siden dengang har Palme konsekvent vært en støttespiller for kommunister, voldsmenn og terrorister. Han har hyllet såvel Fidel Castro som Yaffir Arafat. Det finnes knapt

den terroristbevegelsen i den tredje verden som ikke har fått hans støtte. Hans kamp for internasjonal fred og nedrustning har i likhet med den internasjonale «fredsbevegelsen», alltid vært på kommunistenes premisser og tjent deres langsiktige formål om verdensrobring. Den æren han ble tildelt av det øverste Sovjet etter hans død, med hyldningstale av KGB-sjefen, var i så måte velfortjent.

Likevel. Til tross for Olof Palmes konsekvente svik mot de vestlige frihetsidealer, og hans like så konsekvente samarbeid med den frie verdens motstandere: Han hadde fortjent å bli kastet av det svenske folket gjennom et valg, – ikke å bli offer for en morderkule.

Alexandra tapte saken

Det ble et sviende nederlag for Alexandra i rettsaken hun hadde anlagt mot Dreyers Forlag A/S og Øistein Parmann. Den 80 år gamle saksøkeren ble dømt til å betale i alt 81 525 kroner i saksomkostninger.

Stridens kjerne var en setting i Parmanns forord til boken «Maria Quisling. Dagbok og andre etterlatte papirer».

Alexandra er kvinnen som Vidkun Quisling reddet ut fra Sovjet, og som onde tunger påstår er hans x-kone.

Hun er nå i ferd med å skrive sin selvbiografi, som skal hete:

«I skyggen av Quisling».

Vennegaver

Denne gang kvitterer vi for 54 vennegaver, men har ennå noen få på lager til neste nummer.

Kjenner vi våre venner rett, vil de sørge for at det da også blir «fullt hus».

FOLK OG LAND er som kjent avhengig av små og store bidrag fra trofaste lesere.

VENNEGAVER fra «Folk og Land»s lesere.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

R. R., Holmestrand	100,-	N. R., Sandnes	70,-
O. S., Larvik	150,-	R. S., Stavanger	70,-
J. M., Skoger	170,-	H. F., Stavanger	100,-
A. T., Tønsberg	200,-	H. G., Hæstadvingen	100,-
M. L., Meås	50,-	B. H., Fyllingsdalen	100,-
H. T. O., Åmot	55,-	O. E., Grimo	220,-
A. H., Holmestrand	20,-	O. V., Vik	100,-
H. O., Siljan	20,-	O. T., Minde	50,-
S. H., Skien	300,-	J. V., Landås	50,-
S. K., Borghelm	100,-	K. B., Stangvik	100,-
H. G., Hokksund	80,-	J. S., Betna	20,-
H. S., Hallingby	150,-	M. K., Kristiansund	500,-
S. J., Stavanger	200,-	O. H., Hegra	120,-
H. J., Bryne	200,-	H. L., Namsos	120,-
S. S., Evja	100,-	E. H., Sparbu	100,-
T. R., Randaberg	170,-	I. A., Helmdal	70,-
A. D., Narvik	70,-	A. M., Horten	100,-
H. E., Burfjord	80,-	P. U., Møley	20,-
B. A., Sverige	20,-	J. S., Steinkjer	100,-
G. A. M., Sverige	100,-	A. L., Bjugn	200,-
M. E. L., Sverige	100,-	N. W., Viggja	50,-
I. T., Sverige	200,-	E. H., Revnes	100,-
E. A., Danmark	50,-	O. R., Brønnøysund	50,-
U. L., Danmark	50,-	A. H., Arendal	100,-
K. Th., Tyskland	100,-	T. E., Neena	120,-
M. O., Hæstadvingen	50,-	P. S., Fauske	100,-
F. D., Vågebygd	50,-	A. E., Helle	40,-

LIKEVEL VAR HAN MED PÅ RETTSSVIKET

Det var den 27-årige kand. jur. Herman Knudtzon som var sjef for Landssvikavdelingens «store alminnelige avdeling» i Oslo.

Under ham, som ikke hadde politipraksis, sorterte 20 konstituerte politifullmektiger, hvorav neppe noen hadde mer kjennskap til strafferett enn en hvilken som helst nyutdannet cand. jur., – og videre 120 innbeordrede etterforskere med sølle etterforskningsbakgrunn. Det var «Morgenbladet» som fortalte dette for en rekke år siden, i forbindelse med et fødselsdagsintervju med den tidligere sjef for Oslo-oppgjøret med «landssvikerne», senere høyesterettsadvokat Knudtzon. I intervjuet beretter han:

«... Men tilbake til vanskelighetene. Milorg, samt en rekke raskt, og skal vi si uhyre privatorganiserte, grupper arresterte i de første fredsdager nazister og mistenkte etter for-godtbeholdende, slik at fengsler og politistasjoner druknet i arrestanter. Møllergaten 19 ble totalt sprengt. Arresterte fylte celler, korridorer, kontorer og luftgård, slik at man rett og slett måtte stenge portene. «Alt utsolgt.» Milorg stod rasende utenfor – truet med å sprengte portene for å få plass til flere klienter.

Grini ble tømt for tyskernes fanger 9. mai – og fylt med våre. Virvaret var grenseløst.

Der måtte igangsettes regulær etterforskning for å få rede på hvem som satt hvor. I henhold til landssvikloven, hadde vi anledning til å holde folk i varetekt i 4 uker før fremstilling for dommeren – men det var vanskelig nok å overholde fristen. Min avdeling alene skulle bringe 3000 arresterte frem for forhørsretten.»

«... Men problemet var å holde en linje. Den aller første tid var ropet «korsfest – korsfest» meget sterkt. Samtidig var vi klar over fra første stund, fordi vi var mentalt forberedt på vår oppgave – at stemningen raskt ville snu seg.

Det skjedde også.

De samme som fredssommeren klaget over lempfelighet og overdreven mildhet – var få måneder senere raske til å kritisere oss, aktoratene og dommerne for hårdhet.

Vi forsøkte å holde en linje gjennom hele vår virksomhet. Selv tror jeg vi maktet det.»

«Personlig fant jeg det vanskelig å innstille en vanlig NS-mann til straff etter paragraf 30, slik det lød den gang.

Etter min oppfatning var det noe tvilsomt om en menig i Qislings parti hadde gått fien-den til hånde...»

På spørsmål om høyesterettsadvokaten hadde hatt mange ubehageligheter, – trusler, anonyme brev og telefoner, om han hadde vært ut-satt for bakvaskelser og hevn-akter, sier han:

«Nei, – for meg personlig sluttet oppgjøret i desember 1946. Jeg har senere ikke hatt særlig tid til å tenke på etterkrigsdagene og oppgjøret.»

Om Herman Knudtzons syn på dødsstraffen går det frem at han var en prinsipiell motstander av denne, og tilslutt i intervjuet heter det:

«Etterpå, nu i dag, vil jeg rent generelt si at vi kanskje burde ha straffet toppene, de ledende i NS, hårdere enn vi gjorde – og latt de menige slippe straff. Det er jo nærmest barokt at vi bøtla mennesker for landssvik. I de tilfelle hvor man fant at for eksempel 1000 kroner i bot var en riktig straff om landssvik.

Jeg hadde den samme oppfatning under selve oppgjøret også. Men rettighetstap hadde vært på sin plass, sier høyesterettsadvokaten – med andre ord at vi hadde innført en form for sosial karantene.»

Likevel var altså Herman Knudtzon med på rettssviket, og hadde ikke manns mot til å stille seg side ved side med de jurister som fordømte menneskejakten den gang.

Sannheten om Kirsten Flagstad

Mange har sikkert ventet på en biografi over Norges største sangerinne gjennom tidene, Kirsten Flagstad. Og nå er biografien kommet. Den er skrevet av den kjente programsekretær i NRK radio, Torstein Gunnarson. Og Gunnarson – som har gitt biografien den krevende tittel «Sannheten om Kirsten Flagstad» – har løst sin oppgave på en glimrende måte. Forfatteren har utført et kjempearbeide med å samle inn – og gjengi in extenso – anmeldelser fra inn- og utland, helt fra Kirsten Flagstad debuterte til hun ga sin siste konsert.

Men det som trolig vil ha størst interesse for Folk og Land's lesere er beretningene om den behandling og diskriminering som den store kunstnerinne ble utsatt for i etterkrigstiden. Som kjent var hun ikke medlem av NS. Heller ikke sang hun for tyskerne i okkupasjonstiden. Likevel ble hun utsatt for en forfølgelse som var rent utrolig. Og til forfatterens ære må det sies at han ikke underslår noe. Vi får endog beskrevet hvordan norsk UD forfalsket en kopi av et brev fra Kirsten Flagstads mest frekke forfølger, ambassadør Morgenstierne i USA når UD omsider sender kopi av brevet til fru Flagstad advokat.

Forfatteren nevner også at en rekke landskjente personer i 1960 sendte et andragende om at Kirsten Flagstad måtte bli utnevnt til kommandør med stjerne av St. Olavs orden.

Men nei, andragendet ble avslått – pr. telefon! En fornyet henvendelse om at hun må bli tildelt «en høyere orden» blir prompte avslått – og så denne gang telefonisk. Og der hvor diskriminering og forfølgelse forekommer, der er naturligvis også «kirkefronten» tilstede. Hør bare hva forfatteren skriver på side 262: «Jeg spurte programsekretæren for de religiøse programmer i NRK, Sigurd Lunde, senere biskop i den norske kirke, om hvorfor han ikke lenger sendte Flagstads salmeopptak. «Jeg tør ikke», sa han, «for det er begynt å komme klagebrev fra lytterne». Så sa jeg: «Vis meg disse brevene da.» Ett eneste fikk jeg se . . . »

Ved utgivelsen av boken møtte forfatteren den store bøygen; forlagene og deres konsulenter. En konsulent – som fraråder utgivelse – bebreider forfatteren for at han har tatt med ting som er «helt irrelevante». To andre forlag fant manus «interessant», men avslår å gi det ut. Flagstadselskapet måtte derfor selv stå for utgivelsen.

Biografien gir ikke bare et fremragende bilde av en stor kunstnerinne. Men den forteller også om smålighet og umenneskelighet i den ulvetid som fulgte etter den annen verdenskrig.

Sverre Nielsen

(Boken fåes fra vår boktjeneste.)

«Baby Doc», Ferdinand Marcos og Quisling

«Hvorfor skal vi i den frie verden åpne dørene og vise gjestfrihet mot usle diktatorer? Hvorfor skal vi svi et skammens merke inn i vår egen samvittighet ved å hjelpe forhattede despoter ut av deres hjemland?»

Hvorfor skal de ikke stå til rette og svare for forbrytelser og overgrep?»

Slik spør Olav Garvik i «Bergens Tidende» den 12. mars.

Og han skriver bl.a.:

«I løpet av få uker er to presidenter «hjulpeløst» ut av knipen. «Baby Doc» på Haiti og Ferdinand Marcos på Filippinene fikk begge USA's hjelp til å rømme. Den tykke baby'en oppholder seg i Frankrike – til franskmennenes store fortvilelse, mens Marcos er et eller annet sted under amerikansk beskyttelse.

Ingen var i 1945 i tvil om at Vidkun Quisling måtte stå til

(Forts. side 8)

NASJONALISME – ET VIDT BEGREP

Av Michael Knutsen

Nasjonalisme er et begrep som ikke umiddelbart kan defineres som étt fenomen i én gitt sammenheng. Nasjonalisme er som jeg skal komme inn på senere, et like vidt begrep som sosialisme.

Å være nasjonal (patriotisk), nasjonalsinnet eller nasjonalistisk går i alt og ett ut på det samme. Kjærlighet og vilje til oppofrelse overfor sin nasjon, sitt folk og sine kulturverdier står sentralt. Mange har reagert på det de kaller «utvanning» av ordet nasjonalisme. Man vil fremheve at begrepet patriotisme (være nasjonal) er en rak motsetning til nasjonalisme. I denne argumentasjonen blir det å være nasjonal knyttet til sjåvinisme og arroganse overfor andre nasjoner. Primærgruppe-tenkning som kan gjenspeiles ved f.eks. fotball – selv om dette til dels består mot utlendinger.

Etter mitt syn bør det ikke spille noen stor rolle om en nasjonalist i visse sammenhenger bruker ordet nasjonal eller patriot om seg selv. Den vanlige mann og kvinne vil ikke merke noen vesensforskjell på en nasjonalistisk eller en nasjonal person. I ideologiske debatter og i terminologiske sammenhenger er jeg imidlertid enig med kritikerne. For å studere nasjonalisme i sin ytterste sosiologiske tilstand, er det nok nødvendig med et sett av begrep som kan skilles fra hverandre. Dette for å få en bredere innsikt i hvilke områder nasjonalisme kan ha en struktur-funksjonalistisk virkning på ulike sosiale system.

Her kommer vi til de viktigste grunnpillarene i nasjonalistisk mikro- og makroanalyse. På individnivå vil det virke styrkende, ja endog betryggende å tilhøre et fellesskap som man selv er en del av. Denne mekaniske solidariteten er et resultat av fellesskap i geografi, folkegruppe, historie, språk og kultur. M.a.o. et skjebnesfellesskap som er en direkte følge av årtusener med bio-psykisk samkvem.

På gruppe- eller systemnivå har nasjonalismen både en latent og en manifest funksjon. Uten at de ulike gruppemedlemmene i nasjonen er det be-

visst, virker nasjonalisme sammensvevende i det hen- seende at alvorlig splid og egoisme blir dempet og regulert. Dette p.g.a. det faktum at mennesker som lever i et skjebnesfellesskap «i samme båt»), ikke ønsker å utnytte hverandre. Bare i ytterst få tilfeller kan bror stå i mot bror. Slike borgerkriger er imidlertid svært ofte et resultat av at nasjonalistiske betingelser i et samfunn er blitt ignorert. Tilsiktede konsekvenser nasjonalisme har, kommer best til uttrykk ved krise-tilstander, da alle må ta i et tak. For at et land overhode skal være i stand til å forsvare seg i krig, så må f.eks. innbyggerne være villige til å kjempe for det de har kjært: Nemlig sin familie, sin slekt, sitt folk og i siste instans de verdier nasjonen er tuftet på.

En logisk konsekvens av denne kortfattede oppsummeringen blir altså at nasjonalisme ikke kan eksistere uten at visse betingelser er oppfylt. Nasjonalisme kan kun ha en positiv funksjon i et land med en tilnærmet homogen befolkning, med tilsvarende konforme institusjoner hva angår de historiske verdinormene. Gjennom fremmedinnvandring bør det derfor være nødvendig å påpeke at nasjonens fellesskapsfølelse og stabile ensartethet vil bli ødelagt. Utrygghet og egoisme/splid vil bli resultatet. Raseblanding vil dessuten i et annet aspekt biologisk/genetisk utsette den hvite rase.

Det er i den senere tid blitt hevdet at sosialismen i Østblokken har utviklet seg til «nasjonalkommunisme». Her er det igjen nødvendig å skille begrepene fra hverandre. Det er riktig at sosialiseringen i kommunistiske stater tar sikte på å gjøre systemmedlemmene mer fedrelandskjære. Å si at det pågår en nasjonalistisk internalisering er imidlertid en stor feilslutning. Selv om det er positivt å få befolkningen til å elske sitt fedreland, så gjøres dette på feil premisser i disse landene. Den diktatoriske makteliten ønsker kun å gjøre sitt folk patriotisk for å sikre sin egen posisjon. – Eller for å si det med andre ord: For å

hindre at befolkningen skal bruke ekte nasjonalisme som våpen mot det undertrykkende system de lever under. Den patriotismen som blir fremmet i Østblokken har altså ikke det mål å styrke nasjonen, men det politiske systemet!

La oss se på hvilke virkninger det kan ha når en stat går på tvers av nasjonalistiske betingelser. Russland hadde f.eks. i forrige århundre en voldsom geografisk ekspansjon. Baltere, tartarer, slavere, asiater etc. ble innlemmet i det stadig voksende og multinasjonale Russland. De viktigste premisene for nasjonalisme ble følgelig utslettet. Tzarveldet og det offentlige maktbyråkratiet følte ingen som helst ansvars- eller fellesskapsfølelse med sine «landsmenn». Det gikk som det måtte: Borgerkrig, revolusjon og utryddelser i stort format. Man fikk et nytt system, men premisene for nasjonalistiske forsvarsmekanismer i en nasjon ble fremdeles ignorert. I dag er Sovjet ennå et multinasjonalt sammensurium som styres ved hjelp av undertrykkelse og strukturell vold. – Men USA er jo også et multinasjonalt samfunn? Riktig, men her er det viktig å se på USA i et analytisk historieperspektiv. USA ble nemlig til på en måte som ikke bør være et eksempel til gjentagelse.

Først ble indianerne drevet vekk fra sine landområder. Deretter ble de nesten utryddet. Ettersom alle slags mennesker fra hele verden strømmet til Amerika, ble det etterhvert den sterkeste lov som dominerte. Lovløshet og stridigheter var hverdagslige fenomener. (Altså noen av trekke- ne ved ikke-nasjonalistiske og dermed ikke-homogene nasjoner.) USA opplevde også borgerkrig som kostet millioner av unge menn livet. I motsetning til Sovjet er likevel ikke USA et ensrettet land. Men selv om systemet ikke er det samme som i Sovjet, så gjør de samme problemene seg gjeldende. Splid, egoisme og liten sosial trygghet som skyldes en ikke-homogen befolkning, resulterer i klikker og inngrupper. Eksempler fra USA kan

(Forts. side 6)

INDOKTRINERING . . .

(Forts. fra side 1)

hvis der kom en fredelig løsning på problemene i Sydafrika.

Derimod vil boykot og opprør føre til de resultater, som Sovjet ønsker. Det kan kun ende med en kommunistisk ledet regering. Hvis ikke den bliver sovjet-tro nok, kan den ved en senere revolution udsiftes, som det lige er sket i Sydyemen, som også er såre strategisk viktig for Sovjet.

I Sovjet ofres årligt milliarder af kroner på propaganda, både for at give det rette image af USSR, men også for at manipulere sine egne meninger igennem i demokratiske lande, hvor en opinion har langt større betydning, fordi valgte politikere er nødt til at lytte til folks meninger, mens totalitære politikere blæser på hvilke meninger, folk måtte have. Hvis de har de forkerte, bliver de indespærret eller aflivet.

I den vestlige verden er der mange «nyttige idioter». De rekrutteres gjennom græsrodsbevægelsens aktiviteter. Først var det dem, der pegede på Sydafrikas apartheidstyre, som ingen kan acceptere. Man

arbejdede målbevidst og på lang sigt. Først fik man de små venstreorienterede partier med sig. Derefter havde man bearbejdet venstrefløjen i Socialdemokratiet, som nu fik den moderate fløj i partiet med på hetzen imod Sydafrika.

Venstriorienterede journalister har også haft travlt i aviser, radio og TV. Resultatet er ikke udeblevet. Nu har også midter- og højrepartierne vendt sig imod Sydafrika. Men det er ikke nok for disse folk. Man må også have en kraftig røst fra kirken og naturligvis helst fra en biskop.

Søndag den 26.01.-86 kom så biskop Henrik Christiansen på skærmen og udtalte:

«Vi må ikke tie til den rædselsfulde undertrykkelse, der foregår i Sydafrika. Nu rejser der sig et skrig, derfor er vi forpliktete . . . «Boikot, økonomiske og politiske sanktioner er helt rigtige. Det gjør ikke noget, at 2000 danske arbeidere mister deres jobs, og Danmark mister millioner af kroner i indtjent valuta. Penge skal ikke styre så viktige sager som menneskerettigheter.

Biskoppen står for retfærdighet, og den er ikke til salgs. Det må man respektere. Biskoppen er bestemt ikke rød, men måske er han indoktrinert.

Det er der i hvert fald noget, der tyder på, når vi er mange, der erindrer, hvordan biskoppen efter sit offisielle besøg i Sovjetunionen med stor ihærdighet ved møder og i aviser gav utryk for, at kristne ikke var undertrykt i Sovjetunionen, hvis de blot overholdt landets love. Samtidige fandt biskoppen det helt formasteligt, at der er nogen, der forsøger at hjelpe de undertrykte kristne med Bibler uden at have de ateistiske myndigheters tiladelse. Bliver vi ikke alt for let talerør for andres meninger?

Skal biskop Henrik Christiansens ord om at boykotte Sydafrika virke troværdige, bør han snarest give utryk for, at der i årevis ikke har lydt et skrig fra undertrykte kristne i Sovjet, som vi ikke længere kan tie til. Vi er forpligtete!

H.K. Neerskov

Nasjonalisme – et vidt begrep . . .

(Forts. fra side 5)

være: Jødisk og italiensk mafia, Ku Klux Klan, Black Power, reservater, China towns, Ghettoer osv. Disse inn-gruppene setter sine egne folke- og trosfeller høyere enn andre, slik at fellesskapsfølelsen og solidariteten mellom nasjonens borgere blir mindre. Det skal derfor ikke så mye til for å forstå hvorfor en stor del av den amerikanske befolkning kontinuerlig går med våpen på seg.

På makronivå kan man også med rette hevde at det er de multinasjonale samfunn som utgjør den største trusselen mot verdensfreden (jvf. England 17–1800 tallet og USA, Sovjet og Midtøsten i dag), og ikke de stabile og homogene nasjonalstatene. Det er ofte blitt sagt at nasjonalisme er årsaken til all krig og elendighet. Sammenlignet med det overstående, blir denne påstanden bare tåpelig. Selvfølgelig kan makthaverne i et land misbruke nasjonalisme-begrepet, men da blir nasjonalismen redusert til et ledd som kun gavner snevre mål eller system. Dette er ikke sann nasjonalis-

me, men sjåvinisme og et uttrykk for opphetset indoktrinering til å hate en ut-gruppe. I motsetning til å bli sosialisert til rasialisme (ønsket om å unngå raseblanding for å bevare ALLE rasers berettigede eksistens), så blir en kanskje indoktrinert til rasisme (troen på høyere- og mindreverdige raser, samt hat og fordommer). Dette som et aktuelt eksempel. I nasjonalistisk mening skal nemlig ethvert folk ha rett til sitt eget geografisk avgrensede område, der verdier tilknyttet dette folk skal institueres og være et privat og selvstendig anliggende. Man kan også si at nasjonalismen virker stimulerende for et folks ønske om fortsatt fredsbevarende sameksistens.

Jeg nevnte innledningsvis at nasjonalisme er et like vidt begrep som sosialisme. Med dette menes at det å være nasjonalist ikke fordrer et lovbestemt politisk syn, basert på konstitusjonelle eller økonomiske idé-sett. En kommunist i NKP kaller seg f.eks. like mye sosialist som en sosialist (Forts. side 7)

På'n Igjen

MÅNEDENS PERNILLE

«Vidkun Quisling, (1887–1945), Norwegian fascist who sold out Norway to Hitler, tried and executed after WWII, whose name has become synonymous with 'traitor'.»

Dette står på trykk i en turistbrosjyre, «Key to Norway», som nylig er utgitt av det nyetablerte forlaget «Columbia». Opplysningen er hentet fra en artikkel i «Aftenposten» 18/3 1986, og sitatet er gjengitt i faksimile. «Manuskriptet til guiden er skrevet av en amerikanerinne» ifølge forfatteren av artikkelen, og en kan muligens tilgi henne at hun ikke vet bedre.

Nå skulle en tro at tilbakevendingen til denne forlengst

motbeviste tese skulle være tilstrekkelig for «Aftenposten». Men avisen vet at det blant leserne fortsatt finnes en liten flokk av nordmenn som ikke har vært istand til å kvitte seg med sine 40 år gamle vrangforestillinger om årsakene til Hitlers angrep på Norge. En guide for turister anno 1986, med Quisling på ny uthengt for å ha solgt Norge på billigsalg til Hitler, burde da være snadder også for disse.

Men nei, her er det anledning til ny utbrodering. En henvender seg til en motstandskjempe ved navn Knut Haugland, som tydeligvis må ha utrettet store ting i årene 1940–45 (hvilken nordmann, bortsett fra dem på «den gale siden» har forresten ikke gjort det).

Jeg siterer videre fra artik-

kelen:

«En av våre kjente motstandsfolk under krigen, Knut Haugland ved Kon Tiki-museet, uttaler forbauselse over at man ukritisk kan sette opp Vidkun Quislings navn under kapitlet Famous Norwegians, i betydning berømte nordmenn. I n f a m o u s ville ha vært en riktig betegnelse på en mann som Quisling, mener Haugland. Infamous betyr beryktet, å skjendig, nedrig, æresløs. Famous brukes i positiv betydning, og er vel ikke den betegnelse vi knytter til Vidkun Quislings navn . . .»

Som en ser benytter også Haugland den kongelige flertallsform «vi». Kommentarer skulle være unødvendig.

Nå kan det være en trøst for den dypt skuffede, ja, vonbrot-

ne motstandsmann Knut Haugland at «famous» ifølge den ordboken jeg har, også betyr «velkjent». Han kan bare slå etter selv og forvisse seg om at så er tilfelle. Jeg håper at han vil gjøre dette, og håper at han vil få nattesøvnen tilbake. For blir man virkelig sint, og det er ikke tvil om at motstandsmannen Haugland er det, kan det gå ut over nattesøvnen.

Men det må da være en glede for Knut Haugland å vite at utlendinger som får denne guiden, som han er så misfornøyd med, ikke vil være i tvil om hva slags umenneske Quisling var.

Av artikkelen går det fram at det er store muligheter for at forlaget vil omarbeide guiden. Motstandsfolks makt er stor, og dessuten er det heller ikke

bra å lese på trykk at «Thor Heyerdahl's 'Kon-Tiki' står i skyggen av Norges store sjøfartsmuseum». Så er jo bare tilfelle når solen er på marsj vestover! Og det er visst også andre unøyaktigheter ved guiden, forstår jeg.

Hvis det nå utkommer et omtrykk, og mulighetene er store, har jeg også et forslag til komplettering av samme. Under Famous Norwegians må man få med:

«Hambro, Koth, Nygaardsvold & Co, kanoniserte helgener, som var opptatt av at Norge ble dratt inn i WWII, og det på den riktige siden, og som forhindret at landet forble nøytralt. Deres dåd muliggjorde motstandsmennenes dåd og la grunnen til seieren over Hitler og den fredens verden vi nå lever i.»

Nasjonalisme – et vidt begrep . . .

(Forts. fra side 6)

demokrat i AF. Selv om en kommunist har helt andre synspunkter på mål/middel-aspekter enn en sosialdemokrat, så følger de likevel den samme ideologiske grunntanke. Det samme kan sies om nasjonalsmenen. Det finnes selvfølgelig også her mennesker som uavhengig av sitt grunnsyn, kan være plassert både til høyre og til venstre i det politiske terrenget.

På slutten av forrige århundre kom nasjonalliberalismen til uttrykk gjennom koloni-politikk og prateksjonisme. Å sammenligne denne radikalt sjåvinistiske retningen med dagens nasjonalliberalisme vil være urettferdig. Jeg skal derfor begrense meg til kort å definere dagens nasjonalliberalisme. Denne retningen kan plasseres til høyre i politikken. Tilhengerne er næringsliberalister/kapitalister som ønsker markedsøkonomi og en begrenset statsmakt. På den andre siden har vi nasjonalsosialismen (nazismen). Nasjonalsosialistene mener at staten bør være det bærende prinsipp i samfunnet. Motstanden mot egeninteresser og privatøkonomiske institusjoner gjør retningen sosialistisk – altså venstreorientert.

(For å bruke dagens terminologi.) Historisk sett er denne retningen svært belastet grunnet en tapt verdenskrig, samt beskyldninger for folkemord i ideologiens navn. Nasjonalsosialister vil selvfølgelig hevde at ders idé har like mye med folkemord å gjøre som kristendommens mord på 14 millioner kvinnelige «heks» eller kommunismens mord på minst 11 millioner «reaksjonære» arbeidere.

Nært beslektet med nasjonalsosialismens fører-hierarkiske ideologi, er fascismen – eller korporativismen. Nasjonalismens fører-hierarkiske ideologi, er fascismen – eller korporativismen. Nasjonalismen blir her forsøkt stimulert gjennom å «sveise» folket sammen i næringsssammenlutninger med både arbeidsgivere – og takere, med et statlig overoppsyn.

Mellom den nasjonalsosialistiske og den nasjonalliberalistiske modell, ligger den nasjonaldemokratiske modell. I likhet med sistnevnte modell er heller ikke nasjonaldemokratiet motstander av parlamentarisme. Nasjonaldemokratiet representerer en sentrumspolitikk som verken er høyre eller venstreorientert.

Verken egeninteressene eller fellesinteressene skal få for overdreven makt. Etter norske forhold kan man enkelt si at nasjonalliberalister er nasjonalister som sympatiserer med Frp. Nasjonalsosialister er nasjonalister som sympatiserer med AP og nasjonaldemokrater er nasjonalister som sympatiserer med Sp. (Med forbehold.)

Ønsket om å samle alle nasjonalister i ett parti er følgelig noe urealistisk. – Digresjon: Å samle alle nasjonalister i en ORGANISASJON er nok mulig, men da må politiske aspekt vedrørende konstitusjon eller økonomi ikke berøres. Jeg sikter selvsagt til en ad-hoc organisasjon som f.eks. kun har krav om repatriering av innvandrere. – I likhet med sosialisme kan nasjonalisme ha ulikt innhold for ulike personer. Som nasjonaldemokrat må jeg innrømme at jeg her har gitt *min* fremstilling av nasjonalistisk problemstilling. Jeg tror imidlertid at de fleste sosiale/sentrumspregede/liberale nasjonalister vil erkjenne de momentene som har blitt trukket frem i denne lille definisjonen av nasjonalisme.

Michael Knutsen.

STIKKORDET . . .

(Forts. fra side 1)

«O.K., det skal være stikkordet,» sa Begitsjev.

Under den annen verdenskrig gjorde Begitsjev tjeneste som offiser i Den røde hær. – Men han avskydde Stalins diktatur, desserte sammen med general Vlassov og gikk inn i den russiske befrielsehær som kjempet mot kommunistene. Da Tyskland brøt sammen våren 1945, trakk hans avdeling seg vestover i håp om å få beskyttelse av den amerikanske hær.

Men Boris fikk snart vite at amerikanerne ifølge Jaltaoverenskomsten med Stalin hadde forpliktet seg til å oppspore og arrestere flyktninger fra befrielsehæren og overlevere dem til russerne. Han var helt klar over hva det ville si; enten døden eller konsentrasjons-

leiren. – Det varte ikke lenge før det kom melding om at Vlassov var tatt til fange og at den delen av divisjonen som Begitsjev tilhørte, var omringet av russiske tanks. Fra det øyeblikk forsøkte hver mann å klare seg som best han kunne. Begitsjev dro vestover på egen hånd. Han gikk om natten og holdt seg i dekning om dagen.

En ettermiddag i skumringen traff han på en amerikansk tank på en tømmervei inne i skogen. Sersjanten sto ved siden av tanken sa til ham:

«Er du russer?»

«Ja,» svarte Begitsjev, og forklarte at han var på flukt fra kommunist-troppene. I det samme kom ti mann fra det

russiske militærpoliti kjørende i en bil. Den amerikanske sersjanten stoppet dem og spurte ved hjelp av tegn om de ville ta rømlingen med seg. Russerne gjorde det klart at de ville de mer enn gjerne.

En av dem trakk pistolen og sa så på russisk til Begitsjev: «Kom deg opp i bilen! Kvikt!»

Begitsjev skulle til å lystre ordre, da han hørte den amerikanske sersjanten si: «Kaptein Tenner, hva er det egentlig i veien med disse russerne? De later ikke til å like hverandre noe særlig.»

Kapteinen trakk på skuldrene. «Nei, hvem er det som kan forstå seg på russerne?»

Russeren rettet pistolen mot Begitsjev og brølte: «Kom deg inn i bilen!»

Med øynene rettet på pistolen sa Begitsjev på engelsk: «Er det sant, kaptein Tenner, at De har lest Den røde pest av Jack London elleve ganger?»

Trygve Engen's «forventning»

I nr. 1/86 hadde Trygve Engen en bokanmeldelse under tittel «Forventning».

Det sto her:

«Quisling var ein konstruktiv statsmann av eit format som berre *det tredje årtusen* vil vera istand til å forstå heilt ut.»

Sitat slutt.

De ord jeg merket meg er, *det tredje årtusen*.

Jeg går rakt på sak. Etter kalenderen begynner 3. årtusen om 15 år. Engen synes å være blind for det som apostelen Peter skriver i sitt 2. brev's 3. kapitel, versene 3–8 «... idet I først og fremst vet dette, at i de *siste dager* skal det komme spottere som farer frem etter sine egne lyster, og sier: «Hvor er løftet om Jesu gjenkomst? For fra gammelt av vedblir jo alle ting som de har været fra skapningens begynnelse!» De som påstår dette, overser at det fra gammel tid var himler og en jord, som var blitt til ut av vann og gjennom vann ved Guds ord, og derved gikk den daværende verden under i Noahs vannflom. Men de himler som nu er og jorden er ved det samme ord reservert for ilden, idet de oppholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt. Men dette ene må man ikke være blind for, at *en dag er i Herrens øyne som 1000 år og 1000 år som en dag*.

Disse underlinjerte ord var lenge gåtefulle for meg. Det er ikke plass til å vise her av

hele Bibelen, at likesom Gud fullendte skaperverket i løpet av 6 dager, og deretter hvilte på den 7. dag, så har han bestemt at menneskeslekten skulde få 6 årtusener, og det 7. årtusen skulde være et rolig og salig millenium for de få mennesker etter de 10–15 år som er igjen av det berømmelige 20. århundre. I 1000-års-riket skal Jesus personlig og korporlig sitte på tronen i Jerusalem, og derfra styre og administrere resten av verden, hvis byer da er ødelagt, og det bare er en liten brøkdell i live av alle verdens milliarder. Les derom i profeten Essaias bok 13, vers 9–13, samt Johannes Åpenbaring 16, vers 13.

Er De interessert i en videre utdypelse av emnet, er jeg gjerne med: Profeten Joel 3, vers 6 og 7 er aktuelle Gudsord i 20. årh., «For se i de dager og på den tid når jeg gjør ende på jødernes fangenskap (deres opphold, spredt blandt nasjonene), *da vil jeg samle alle hedningefolk = nasjonene* og føre dem ned i Josafats dal – et sted i Israel, og jeg vil der gå i rette med dem for mitt folks Israels skyld, fordi de spredte dem blandt nasjonene, og *mitt land delte de!*»

Endog USA og England er så blinde, at de ga Judea og Samaria – Vestbredden, til araberne!

Dette er høyst aktuelle Bibelord idag.

Jørån Ferdinand Selstad
Oslo

Tenner stirret et øyeblikk himmelfallen på ham. Så sa han i en brysk tone til russeren: «Njet – denne fyren skal jeg ta meg av.» Han ga Begitsjev et tegn og sa: «Kom deg inn i en fart!» Tenner og sersjanten fulgte Begitsjev inn i tanken og smelte igjen tårnluken.

Mens tanken rullet bortover skogsveien, forklarte Begitsjev Tenner hvorfor han og tusenvis av andre russiske soldater flyktet fra kommunismens «røde pest».

Til slutt sa Tenner «Her må vi stoppe.» Han smilte, ga Begitsjev en kartong sigaretter og

sa: «Vi må snu nå, Begitsjev. Glem ikke å oppsøke meg hvis du kommer til Statene noen gang. Da kan du fortelle meg mer om hvorfor du kaller kommunistene «Den røde pest».

Boris Begitsjev takket kaptein Tenner, de trykket hverandre i hånden, og så forsvant flyktningen inn i skogen.

Begitsjev klarte å komme seg unna, og et par år senere traff jeg ham i Roma. Det var der han fortalte meg denne historien. Jeg vet ikke om han noen gang kom seg til Amerika.

SEND INN EN «VENNEGAVE» NÅ!!!

Nasjonaldagens oppløsning

Vær sikker: Om ikke en nasjonal omveltning skjer, så vil vi ikke ha noen 17. mai i år 2000.

Megen mett velstann og – ikke minst – landets politikere har ødelagt denne dag, som tidligere betydde så meget for oss.

Det var det NORSKE FOLKS dag, da alle vi som elsket landet samlet oss i EN fylking, for å manifestere vår beredskap til å slå vern om nasjonen.

Det var landets fødselsdag, som vi alle ville hylle.

Nå er 17. mai blitt en karnevalsdag som ikke har bud til noen levende sjel. En dag da vi går ut og morer oss med venner og kjente hver på vår kant, – ikke lenger en nasjonal kampdag, – en dag med innhold.

Det hele begynte i 1945, da 100 000 nasjonalsinnede kvinner og menn ble fratatt sin nasjonale ære og påbudt ikke å vise seg i gatene 17. mai.

Det ble ingen norske flagg for dem, ingen kjær sang.

Istedet kunne de høre brusene fra feststemte mennesker i gatene, som tiljublet Stalins kommisærer som marsjerte i folketog under røde faner, (utlånt av Einar Gerhardsen) syngende «Internasjonale».

Slik har oppløsningen av nasjonaldagen fortsatt litt etter litt. Fremmedelementer fra de forskjelligste land er nå de mest fremtredende i 17.mai-toget, og får også æren av å holde 17.mai-taler rundt om i landet. En ære som ikke kan komme en frontkjemper eller et tidligere NS-medlem til del. **DE ER IKKE NORSKE.**

For så vidt kan det være det samme om det er en chilener, en sørafrikaner eller en pakistaner som står på talerstolen 17. mai. Vi var likevel så fullkommen lei av de norske patriot-politikeres taler denne dag. Disse dvaske mennesker som, da verst det gjalt, satt og gnaget på beinene og lot alt drive for tilfeldig vind. Disse mennesker som svek Eidsvollsverket og samlingsstanken til bunns.

Faktisk opprører det oss ikke lenger å høre en bunadskledd afrikaner på talerstolen denne dag.

UGH, UGH

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14, onsdag kl. 17–20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPlassen 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

NYE NASJONALE BEVEGELSER

Herr redaktør!

Vi kan være enig med redaksjonens motvilje mot Nasjonalt Folkeparti, men hvordan ser avisen i det hele tatt på nyskapninger av nasjonale bevegelser i landet vårt?

Elever på Folkehøgskole

SVAR: Vi vil alltid ønske velkommen partier som bygger på orden, rettferd og fred, på fedrelandskjærlighet, – hvori inngår en samlet front mot kommunismens negative og altfortærende velde.

Red.

SEIER-HERRENES JUSTIS

I Morgenbladet 8.6. 1950 skrev sannhetssøkeren, overlege Johan Scharffenberg bl.a.: «Statuttene for krigsdomstolene ble laget i London i juni 1945 og gitt tilbakevirkende kraft. Enkelte av lovmakerne satt senere selv som dommere og dømte etter denne selvlagede internasjonale rett. Det var i London umulig å enes om en definisjon av «angrepskrig» (agresjon), men allikevel ble flere dømt som skyldige i denne udefinerbare forbrytelse. Lovmakerne var enig om å forby redegjørelse for seierherrens egne handlinger. Således sa den amerikanske dommer Jackson, at det ville gjøre stor skade i USA hvis krigens forhistorie ble trukket frem, f.eks. whether Germany invaded Norway a few jump ahead of a British Invasion in Norway. Lord Hankey påpeker at domstolen i Nürnberg ikke tok hensyn til de engelske og franske dokumenter i de fremlagte tyske hvitbøker.»

Mai 1946

Foran årets skjønneste måned, mai, tar vi med dette dikt, som vår kamerat, Einar Mathisen, skrev i Espeland fangeleir i 1946, – for 40 år siden.

Strødd med gull av maidags solskinn
ligger landet nytt og skjønt.
Vårblå himmel over fjelltrinn
lien lyser friskt og grønt.

Tre og blomst står ung og saftig
bondens eng og aker gror.
Livet spirer nytt og kraftig
runnet sterkt av Norges jord.

Sjø og strand og dal og vidder
hviler muldt i varmedis.
Over toner fuglekvidder
til en mektig skapers pris.

Saganatten herlig hylder
hele landet inn i favn.
Storhetstidens glans forgyller
ennå kransen av dets navn.

Men en jerntid stormet over
vilt og hardt, et grådigt veir.
Holdt vi våre hjerters lover?
Slo for frihets sak vi leir?

Ofret villig du óg glad
liv og sjel for samlingsverket
kan du trøstig svare: JA.

Ja, vi elsker dette landet
tross et villedt, trangsynt folk
som i hatet blindt forbannet
slektens store, sanne tolk.

Dette landet tok man fra oss
satt oss svikerstempel på.
Lot til demokratisk kaos
landet som en skjensel stå.

Men bak fengselmur og gitter
fram bak nattens sorte sky,
som en snødekt fjelltinns glitter
lyser håpets morgengry.

Mot den nye dawning higer
ånden under solkorsflagg.
Løft ditt blick mot lysets riker
foran lysner seirens dag.

«Baby Doc, ferdinand Marcos . . .

(Forts. fra side 5)

rette for sine misgjerninger. Like lite som general Vidéal hadde noen rett til å styre Argentina, like lite hadde major Quisling retten på sin side. Det spiller i denne diskusjonen selvsagt ingen rolle til eller fra at det ene land var okkupert, og det andre ikke. I 1945 var det en selvsagt ting at Vidkun Quisling skulle stilles for norsk rett, og dømmes etter norsk lov. Der var heller ikke mange som var i tvil om hva enden måtte bli – døden. La oss gjøre en tankeflukt: Hva om denne forknytte prestesønnen fra Telemark hadde vært litt smartere og kommet seg avsted i nattens mulm og mørke litt før kapitulasjonen, og søkt tilflukt i fascisten Francos Spania? Ville ikke alle gode nordmenn ha skreket

over seg i sinne og forlangt landssvikerens tilbake for å gi ham det han fortjente?»

Vi kjenner ikke artikkelforfatteren, Olav Garvik, men når han sammenligner idealisten Vidkun Quisling med despotene «Baby Doc» og Ferdinand Marcos, må det være et utslag av uvitenhet om mennesket Vidkun Quisling. Vi vil anbefale han å lese en hvilken som helst biografi om Quisling, utgitt i de senere år.

«Denne forknytte prestesønnen fra Telemark» hadde så visst ingen tanker om flukt fra sitt land. Han ville ikke la

sine tilhengere i stikken, og han ville gå den engang påbegynte veg til ende – med god samvittighet og hevet hode.

Det samme kan vi ikke si om regjeringen Nygaardsvold, heller ikke om «Baby Doc» og Ferdinand Marcos med følge, som altså var «litt smartere». Som de fleste vet (vi ser da bort fra Olav Garvik) fikk Vid-

kun Quisling tilbud om å følge Leon Degrelle til Spania i dagene før kapitulasjonen. Det ville han ikke.

Leon Degrelle ble ikke utleveret, hvilket heller ikke Vidkun Quisling ville blitt.

Leon Degrelle lever fortsatt idag. Vidkun Quisling ble myrdet.

Av den regjering som flyktet, og som vel Olav Garvik best kunne sammenligne med «Baby Doc», og Ferdinand Marcos & Co.